

CLAUDIA GRAY

ZWART SPREUK

Vertaling Marjet Schumacher

Harper
Collins
Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Claudia Gray
Oorspronkelijke titel: *Spellcaster*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Marjet Schumacher
Omslagontwerp: HarperCollins/Nanja Toebak
Omslagbeeld: Nanja Toebak/iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0053 4
ISBN 978 94 027 5393 6 (e-book)

NUR 285
Eerste druk september 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar
van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij
het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Nog voor al het andere voelde Nadia de kou.

Ze wist niet precies waarom. Haar vader had de verwarming in de auto al aanstaan vanwege het afschuwelijk slechte weer. Haar broertje, Cole, ging zo op in zijn spelletje dat hij onmogelijk een raampje kon hebben opgedraaid. De enige geluiden waren het flats-flats van de ruitenwissers, Coles duimen die op het scherm van de tablet tikten, en papa's klassieke muziek – een of ander pianoconcert, noten die golvend over hen heen rolden, niet veel anders dan de striemende regen buiten. Alles was precies hetzelfde als in de talloze andere uren die ze vandaag al in deze auto zaten.

Er was geen enkele reden voor de bibberende kou die als een slang over Nadia's huid gleeed. Geen enkele reden waarom haar hoofd zo tolde en al haar zintuigen op scherp stonden.

Geen enkele normale reden althans.

Nadia ging rechtop zitten – op de achterbank, naast haar broertje. De passagiersstoel voorin werd altijd leeg gelaten, alsof mama plotse-ling zou kunnen terugkomen bij de volgende tussenstop. 'Pap, waar zijn we?'

'We zijn er bijna.'

'Dat zei je drie staten geleden ook al,' merkte Cole op, zich in het gesprek mengend zonder ook maar één tel op te kijken van zijn spelletje.

'Dit keer meen ik het,' hield hun vader vol. 'We kunnen elk moment het stadje binnenrijden. Dus nog heel even volhouden, jongens.'

'Ik bedoel gewoon... Mijn hoofd doet pijn.' Eerlijk uitleggen wat er

scheelde was uitgesloten. Nadia wist al dat de rare gewaarwordingen die haar overspoelden niet fysiek of mentaal waren.

Het waren tekenen van tovenarij.

Hun vader zette de pianomuziek zachter, op kabbelsterkte. ‘Gaat het, liefje? Er zitten pijnstillers in de EHBO-doos, we zouden even kunnen stoppen.’

‘Het gaat wel,’ zei Nadia. ‘Als we er bijna zijn, laten we dan nu maar niet stoppen.’ Zelfs terwijl ze het zei, had ze het gevoel dat ze een fout maakte – alsof ze had moeten zeggen: ja, stop maar, laten we zo snel mogelijk uit deze auto stappen. Alles in haar zei dat ze steeds dichterbij een bron van toverkracht kwamen – eentje zoals ze nog nooit eerder had gekend. En puur instinct vertelde Nadia dat deze toverkracht... oeroud was. Sterk. Mogelijk overweldigend.

Haar blik schoot naar de lege stoel naast haar vader. Mama zou wel raad hebben geweten...

Nou, mama is er niet, zei Nadia hardvochtig tegen zichzelf. Die is in Chicago achtergebleven en is nu waarschijnlijk cocktails aan het drinken met een of andere vent die ze net heeft leren kennen. De rest van mijn opleiding kan ik wel vergeten. Ik zal nooit toverkracht kunnen gebruiken zoals zij dat kon.

Alleen koersen we nu op iets gevaarlijks af. Ik moet iets doen. Maar wat?

Nadia keek opzij naar Cole, die nog steeds helemaal opging in zijn spel. Net als haar vader had hij totaal geen weet van de krachten waar ze op af koersten; zoals alle mannen waren ze blind voor magie. Vlug deed ze haar ogen dicht en legde haar linkerpols in haar rechterhand. Om haar linkerpols droeg ze wat papa haar bedelarmband noemde – en zo zag-ie er ook uit, op het eerste gezicht.

Zelfs nadat hun moeder was weggegaan en daarmee hun levens en al Nadia's hoop had verwoest, was Nadia de armband elke dag blijven dragen. Het was te moeilijk om er afstand van te doen.

Haar vingers vonden het bedeltje van ivoor, het materiaal dat ze nodig had als tegenwicht voor haar spreuk.

In stilte doorliep ze de spreuk voor het verlichten van magische vorm. De ingrediënten schoten haar sneller te binnen dan ze had verwacht.

Een zonsopkomst in de winter.

De pijn van verlating.

De wetenschap dat iemand je liefheeft.

Ze keerde zich diep in zichzelf, terwijl ze de ingrediënten opriep en elk ervan intenser beleefde dan de echte herinnering – alsof ze ze opnieuw meemaakte.

De zon die opkwam, op een snijdend koude ochtend waarop de sneeuw zo hoog lag dat je er tot aan je knieën in wegzakte, en de lucht lichttroze schilderde terwijl Nadia rillend op het balkon stond.

Nadia, als verdoofd in de deuropening van de slaapkamer van haar ouders, terwijl haar moeder een koffer inpakte en zei: ‘Je vader en ik denken dat we beter een poosje apart kunnen gaan wonen.’

Wakker worden in een zware onweersbui en merken dat Cole opgekruild naast haar ligt, in zijn hansop, in het stille, complete vertrouwen dat zijn grote zus hem wel kon beschermen.

De emoties en beelden stroomden door haar heen, weergalmden door haar krachten, ketsten af tegen het ivoor tot Nadia iets kon zien – een barrière. Ze reden er recht op af... Wat was dit? Moest die andere vormen van toverkunst weren, of iemand anders waarschuwen wanneer toverkracht deze plek binnendrong?

Nadia's ogen werden groot. Zij zou wel door de barrière heen kunnen – magische begrenzingen waren niet van toepassing op beoefe-

naars van toverkunst – maar dat was niet haar grootste probleem.

O nee, dacht ze. De auto.

In de achterbak, in haar koffer, gewikkeld in haar kleren, lag haar Boek der Schaduwen.

‘Papa?’ Haar stem was gespannen en schril van angst terwijl ze dichterbij de barrière kwamen; ze kon hem nu bijna voelen, als statische elektriciteit tegen haar huid. ‘Pap, kunnen we even stoppen?’

Haar vader was zo in gedachten verzonken dat hij haar vraag niet hoorde. ‘Wat zei je, lieverd?’

En toen – de klap.

Het was alsof de weg schokte onder de wielen van de auto, alsof de aarde onder hen vandaan werd geplukt. Nadia smakte tegen het raam, terwijl haar vader uit alle macht de controle over het stuur probeerde te houden – tevergeefs. Ze hoorde het piepen van de remmen en Coles kreet terwijl de wereld omrolde, en nog een keer, zodat ze alle kanten op werd gesmeten. Haar hoofd werd geraakt door iets, en daarna zag ze niet goed meer, hoorde ze niet goed meer. Toch was Cole nog steeds aan het gillen – of was zij dat? Ze wist het niet meer.

Met een klap kwamen ze tot stilstand, en door de impact werd ze zo hard naar voren en naar achteren gesmeten dat haar gordel voelde als een knuppel die tegen haar borst werd geslagen.

In één klap was ze terug in de werkelijkheid, en ze wenste dat het niet zo was.

Nadia schreeuwde terwijl het raam naast haar – inmiddels onder haar – uiteenspatte en er modder en water naar binnen begonnen te sijpelen. Boven haar bungelde Cole half uit zijn autostoeltje, huilend van angst. Met een beverige hand reikte ze omhoog om hem aan te raken, te troosten, zich ervan te verzekeren dat hij niet gewond was. Maar haar hoofd tolde nog steeds.

Het Boek der Schaduwen – het raakte die barrière en het was als... als een ontploffing of zo...

‘Cole! Nadia!’ Het was bijna helemaal donker in de auto nu de lichten net zo dood waren als de motor, maar ze kon de schaduw van haar vader onderscheiden toen hij probeerde naar hen toe te klauteren op de achterbank. ‘Gaat het?’

‘Alles in orde,’ wist Nadia uit te brengen.

‘Het water –’

‘Ik zie het!’ De prut begon al te stijgen – of was de auto aan het zinken? Nadia wist het niet.

Hun vader staakte zijn pogingen om bij hen op de achterbank te komen; in plaats daarvan slaagde hij erin om het portier aan de passagierskant voorin open te duwen en uit de auto te klimmen.

Heel even werd Nadia overmand door krankzinnige doodsangst – hij heeft ons hier achtergelaten, waar is papa, waar is papa? – maar toen ging Coles portier open en stak papa zijn armen naar binnen om haar broertje los te trekken.

‘Papa!’ jammerde Cole, en hij klemde zijn armen om de nek van hun vader.

Regendruppels vielen nu in de auto, hard en bijtend. Het lukte Nadia om de gordel van zijn kinderstoeltje los te maken, zodat papa hem kon optillen.

‘Stil maar. Papa is bij je. Nadia, ik haal Cole weg uit deze greppel en dan kom ik terug om jou te helpen. Zo terug! Hou vol!’

Nadia knikte – te snel, want haar nek deed pijn van de whiplash. Ze rukte aan haar veiligheidsgordel en bevrijdde zichzelf precies op het moment dat het water zo hoog was gestegen dat het over een van haar benen spoelde. De gordel had haar bij de modder vandaan gehouden, maar nu tuimelde ze erin. De modder was koud – zo koud dat alleen de aanraking ervan haar tot op het bot verkilde. Een lange schram over de volle lengte van haar onderarm deed zo’n pijn dat de tranen haar in de ogen sprongen. Ze was onhandig nu, en nog banger dan eerst. Maar het deed er niet toe zolang ze nog naar buiten kon klauteren.

Ze zette haar voeten schrap tegen de armleuning en probeerde te gaan staan; ze was duizelig, maar ze kon het. Waar was haar vader? Was hij ongedeerd?

Een bliksemflits. In het plotselinge felle licht ving Nadia een glimp op van een gestalte boven zich.

Hij was ongeveer van haar leeftijd. Donker haar, donkere ogen, al kon ze verder niets onderscheiden in de duisternis en de regen. Maar in die lichtflits had ze al gezien dat hij knap was – zo knap dat ze zich afvroeg of ze zo versuft was door de klap dat ze spoken, waanbeelden, engelen zag.

De donder rolde.

‘Pak mijn hand!’ schreeuwde de gestalte, in het wrak reikend.

Nadia greep zijn hand. Zijn vingers klemden zich om haar pols, en ze voelden als de enige warmte op aarde. Ze liet zich door hem omhoogtrekken, waarbij ze hem hielp door zo goed als ze kon te klimmen. De regen spatte op haar gezicht en handen toen ze uit de brokstukken tevoorschijn kwam, en haar redder sloeg één arm om haar middel om haar uit de auto te trekken, op de nabijgelegen berm van de greppel waarin ze waren beland.

Terwijl ze op de modderige grond neerploften, kwam er opnieuw een bliksemflits, die zijn gezicht griezelig blauw deed oplichten. Blijkbaar kon hij haar op dat moment ook duidelijker zien, want hij fluisterde: ‘O mijn god, jij bent het.’

Ze ademde scherp in. Deze gozer kende haar? Hoe was het mogelijk dat hij haar wel kende, maar zij hem niet?

Naast hem zaten papa en Cole. ‘Bedankt,’ zei haar vader ademloos, zijn zij beetklemmend alsof hij pijn had.

Toen pas beseftte Nadia dat hij gewond was. ‘Papa! Gaat het wel?’

‘Ja hoor,’ zei hij, maar zijn hele lichaam was verstijfd van de pijn. ‘Ik heb 911 kunnen bellen terwijl onze nieuwe vriend – hoe heet je?’

‘Mateo.’

Nadia draaide zich weer naar hem toe, maar Mateo had zich al van haar af gewend, alsof hij haar niet wilde aankijken. Ook hij was buiten adem; de redding kon voor hem nauwelijks minder beangstigend zijn geweest dan de klap was geweest voor haar. Maar hoe was het mogelijk dat hij wist wie ze was? Wist hij wie ze was? Verbeelde ze zich dingen in de nasleep van het ongeluk?

‘Terwijl Mateo jou aan het helpen was. We... We overleven het wel.’

‘Wat gebeurde er?’ Cole snuifte. Hij klampte zich aan zijn vader vast alsof hij bang was dat hij opnieuw in de greppel zou vallen.

Nadia schoof dichterbij haar broertje toe, zodat ze zijn hand kon pakken. ‘Stil maar, kleintje. We zijn ongedeerd. We hebben een ongeluk gehad, dat is alles.’

‘Soms gaan auto’s aquaplanen als het noodweer is.’ Papa ademde in en uit door zijn neus, zijn hand nog steeds tegen zijn ribben geklemd. ‘Dat betekent dat de banden eigenlijk op het water rijden in plaats van op de weg. Dat kan gevaarlijk zijn. Ik dacht echt... Ik dacht dat we langzaam genoeg reden om dat te voorkomen.’

‘Je hebt niets verkeerd gedaan.’ Nadia zou willen dat ze tegen haar vader kon zeggen dat hij het zichzelf niet moest aanrekenen, maar hij zou nooit kunnen bevatten wat hun zojuist was overkomen, of waarom.

Ze draaide zich weer naar haar mysterieuze redder – Mateo – maar hij was verdwenen. Turend door de regen en de duisternis probeerde Nadia te ontdekken waar hij zou kunnen zijn. Hij kon niet ver weg zijn. Maar ze kon hem niet vinden; het was alsof hij in rook was opgegaan.

Haar vader, afgeleid door de pijn en Coles angst, leek niet te merken dat Mateo was vertrokken. ‘We zijn ongedeerd,’ herhaalde hij al maar, haar broertje heen en weer wiegend. ‘We zijn ongedeerd, en dat is het enige wat telt.’

In de verte loeiden sirenes, en ze kon het ritme onderscheiden van de rood-blauwe zwaailichten van een politieauto of ambulance die in aantocht was. Er kwam hulp aan, maar toch huiverde Nadia van de kou, de adrenaline en opgekropte angst.

Ze keek even omhoog en zag dat ze bij het ongeluk een bord hadden beschadigd. Overhellend naar één kant wiegde het heen en weer in de stormachtige wind: een groot bord met daarop de woorden WELKOM IN CAPTIVE'S SOUND.

Ze bestaat echt.

Mateo stond in het bos, met zijn rug tegen een boom, te kijken terwijl de politie hulp bood aan het gezin dat hij zojuist had geholpen. Er was een ambulance gearriveerd voor de vader, maar ze leken niet erg veel haast te hebben om in het ziekenhuis te komen. Er was niemand ernstig gewond. Gelukkig.

Ondanks de duisternis kon hij het meisje zien zitten op de achterbank van de politieauto. Een lichtgekleurde deken was om haar schouders geslagen. Het hielp om te bedenken dat ze warm en veilig was.

Opnieuw schoot er een bliksemflits door de lucht boven zijn hoofd, en Mateo herinnerde zich vaag dat naast een grote boom staan waarschijnlijk niet het allerslimste was wat hij op dit moment kon doen. Maar hij was zo verlamd van schrik dat hij niet in beweging kon komen.

Bovendien wist hij dat hij vandaag niet door een blikseminslag om het leven zou komen.

Dat wist hij.

De hele dag lang had hij geprobeerd de droom die hij had gehad te negeren. Hij had zichzelf voorgehouden dat het een nachtmerrie was als elke andere: het visioen van de storm, het auto-ongeluk, het beeldschone meisje dat vastzat in het wrak. Maar toen de zon was onder-

gegaan en het was gaan regenen, had Mateo de droom niet langer kunnen negeren.

Hij was hierheen gekomen in de hoop om zichzelf te bewijzen dat het niet waar was. Urenlang had hij in de regen staan kijken en wachten, kwaad op zichzelf omdat hij überhaupt geloofde dat het mogelijk was, en tegelijkertijd steeds hoopvoller naarmate de tijd verstreek en er niets gebeurde.

En toen, net toen hij begon te geloven dat het echt alleen maar een droom was geweest, was alles gebeurd precies zoals hij had geweten dat het zou gaan gebeuren.

Ze bestaat echt, dacht hij. Als het auto-ongeluk is gebeurd zoals ik had gezien, dan gaat al het andere wat ik heb gezien ook gebeuren.

Bibberig en ijskoud van de schrik deed Mateo zijn ogen dicht om zich af te sluiten voor het besef dat hij verdoemd was.

En als het meisje uit zijn dromen niet ver uit zijn buurt bleef, zou zij ook verdoemd zijn.

HOOFDSTUK 2

Ondanks haar whiplash en het verband om haar zere arm begon Nadia meteen met uitpakken. Papa kon niet zoveel uitrichten met zijn gebroken ribben, Cole was nog veel te jong om te helpen met iets anders dan zijn speelgoed opbergen, en bovendien: er waren bepaalde spullen waarvan ze zeker wilde weten dat niemand anders ze zag.

Zoals haar benodigdheden voor hekserij.

Ik zou wel een verklaring kunnen bedenken voor de glazen potten, bijvoorbeeld dat ze voor make-up zijn of zo, mijmerde Nadia terwijl ze de potten uit het krantenpapier wikkelde. Maar het bottenpoeder? Papa zou waarschijnlijk denken dat ik aan de drugs was.

Het voelde onnozel dat ze alles had gehouden. Zonder haar moeder was er geen enkele hoop dat ze haar studie zou kunnen voortzetten; hekserij was een goed bewaard geheim dat werd doorgegeven tussen vrouwelijke familieleden in de zeldzame bloedlijnen die de kracht bezaten. Mama had nooit aan Nadia onthuld wie de andere leden waren van haar heksengemeenschap, haar coven – zo ging dat nu eenmaal. Nadia had niet verwacht een van hun namen te horen te krijgen tot ze zelf een volwaardige heks was en zich in die hoedanigheid bij de coven zou kunnen aansluiten.

Toch had ze gedacht dat een van hen zich misschien wel zou laten zien na de scheiding – zich zou melden en zou aanbieden om Nadia les te geven, of op z'n minst wat advies...

Niet, dus. Mama had hun waarschijnlijk niet eens verteld dat ze haar eigen dochter halfgeschoold in de steek had gelaten, met net genoeg kennis om zich in de nesten te werken, en bij lange na niet genoeg om ook maar één van haar problemen op te lossen.

Al was ze nog zo'n goede leerling geweest, al had ze haar hele leven nog zo hard gewerkt, Nadia zou nu nooit meer een heks worden. Ook die zekerheid had mama bij haar vertrek meegenomen.

Zelfs terwijl haar keel werd dichtgeknepen door opkomende tranen, probeerde Nadia haar verdriet de kop in te drukken. Je weet genoeg om een páár dingen te kunnen. Dat is evengoed nuttig, toch?

Zo nuttig dat we er een ongeluk door hebben gekregen. Als ik de feiten onder ogen had gezien en mijn Boek der Schaduwen had weggesmeten...

Maar nee. Dat zou ze nooit kunnen. Een Boek der Schaduwen – zelfs zo'n nieuw exemplaar als zij had – beschikte over speciale krachten. Dat kon je niet zomaar ergens laten rondslingeren. En ze had de moed niet om het te vernietigen.

Ondanks alles had Nadia nog niet de moed om afscheid te nemen van het Ambacht.

Denkend aan het ongeluk zag ze de beelden van die avond weer zo levendig voor zich dat het was alsof ze terug was in die greppel. Zoals het onweer boven haar hoofd had geraasd en gedonderd. De doodsangst toen ze had gevoeld dat ze weggleed in de koude modder, zonder te weten of ze zou kunnen ontsnappen.

En Mateo's gezicht, afgetekend in het licht van de bliksem, toen hij naar binnen reikte om haar te redden...

Nadia's adem stakte haar in de keel. Wie was hij? En hoe kon hij weten wie zij was?

Dat was echter niet het grootste mysterie van die avond, dat wist Nadia ook wel. Het grootste mysterie was: wie had die magische barrière opgetrokken rond Captive's Sound? En waarom?

'Maak er eentje van Mickey Mouse!'

Nadia goot het pannenkoekenbeslag in drie cirkels, twee kleintjes voor de oren en één grote voor Mickey's gezicht. 'Geen slagroom voor

de glimlach vandaag, kleintje, maar daarvoor eet je hem toch te snel op, of niet soms?’

‘Echt wel.’ Cole liep naar de keukentafel met zijn glas melk – veel te vol, zag Nadia, maar hij morste geen druppel.

‘Wat is dit nou?’ Hun vader kwam de keuken binnen van hun nieuwe huis; hij bewoog zich nu soepel, zonder pijn, maar door zijn overhemd heen was het felle wit van zijn verband nog steeds zichtbaar. ‘Ik zou het ontbijt klaarmaken voor jullie. Om de grote dag te vieren.’

‘Niemand viert dat het de eerste schooldag is,’ zei Cole terwijl hij op zijn stoel ging zitten, zijn kleine voetjes in de gymschoenen nu bungehend boven de houten vloer. Hij was in zo’n goede bui, zo zelfverzekerd en meegaand, dat Nadia en haar vader elkaar even aankeken. Het ging eindelijk beter met Cole. Misschien had de nieuwe start precies het effect dat ze hadden gehoopt.

‘Het ontbijt klaarmaken stelt niets voor,’ zei Nadia. ‘Trouwens, ik kan veel beter koken dan jij, dat weet je best.’

Papa knikte instemmend terwijl hij ging zitten. ‘Maar hoe moet ik het dan ooit leren?’

Koken was geen corvee voor haar; het was een hobby, een passie zelfs. Ze had een deel van de uren die ooit in haar hekselijlessen waren gaan zitten gevuld met het bestuderen van kookboeken en met experimenteren. Maar toch, na haar eindexamen zou ze niet meer elke dag thuis zijn, dus misschien moest ze hem een paar dingen leren, gewoon om ervoor te zorgen dat ze niet zouden verhongeren. ‘Ik zal je lesgeven. Het komt goed.’

Hoewel haar vader eruitzag alsof hij zou gaan protesteren, had hij ook het gebakken spek in het oog gekregen dat ze op tafel had gezet. Afleiding geregeld, einde discussie.

De keuken in hun nieuwe huis was een van de weinige dingen eraan die Nadia niet fijn vond. In hun appartement in Chicago hadden ze de beste en glimmendste apparatuur gehad die er te koop was voor haar

vaders riante advocatensalaris, en een heleboel aanrechtruimte. Hier was alles ouderwets en een tikje aftands. Maar wat ze niet fijn vond aan de keuken, was precies wat de rest van het huis zo te gek maakte. Het was een oud, victoriaans vrijstaand huis met twee verdiepingen – de grote zolder die ze als haar privéruimte had opgeëist niet meegerekend. Die zolder was de perfecte verstopplaats voor haar Boek der Schaduwen en de benodigdheden voor haar toverkunst. Ze had verwacht dat Cole ertegen zou protesteren, maar hij was zo blij dat hij hier een echte achtertuin had, helemaal voor zichzelf alleen, dat hij geen aanstalten maakte om ooit uit vrije wil weer naar binnen te komen. De eiken vloerplanken kraakten geruststellend, en een glas-in-loodraam liet cranberryrood licht door op de trap. Het was dan misschien allemaal een beetje uitgewoond, maar het was ook prachtig, en een groter contrast met hun appartement in een hoge flat was haast niet denkbaar.

Nadia wilde op geen enkele manier herinnerd worden aan hun vroegere leven. Ze wilde haar familie veilig afschermen op een plek waar niets hen kon raken – herinneringen niet, haar moeder niet, de rare toverkracht die in dit stadje aan het werk was niet. Dit huis leek een kans te bieden, en ze wist net genoeg van het Ambacht om daar een handje bij te helpen.

Dus ze had de spreuken gefluisterd, het huis omringd met de beste bescherming die ze kende. Ze was 's nachts naar buiten geglipt om maanstenen te begraven naast de treden naar de voordeur; ze was begonnen aan het karwei om het plafond op zolder blauw te schilderen. Om het gezellig te maken, had ze tegen haar vader gezegd. De echte kracht van die specifieke kleur, wat het betekende voor een huis om vanboven beschermd te zijn – dat waren dingen die hij nooit hoefde te weten.

Top, dacht Nadia terwijl ze stond te staren naar haar nieuwe middelbare school, Isaac P. Rodman High. Echt helemaal top.

Alleen het feit dat het een middelbare school was, was nog niet erg genoeg; het was ook nog eens een nieuwe school voor haar eindexamenjaar. Ze had zich erbij neergelegd dat ze moesten verhuizen, maar dat betekende nog niet dat ze zich erop verheugde om om te gaan met totaal nieuwe mensen en docenten en klikjes in de negenhalve maand voordat ze eindexamen zou doen en weer vrij zou zijn. Haar nieuwe school was veel kleiner dan die waar ze in Chicago naartoe ging, maar in sommige opzichten was dat eerder meer dan minder intimiderend. Hier kende iedereen elkaar, en dat waarschijnlijk al hun hele leven.

Daarmee was zij de vreemde eend in de bijt.

Maar afgezien daarvan was er nog iets anders. Iets wat zinderde onder de oppervlakte – ook weer iets magisch, al was het anders dan alles wat ze ooit had gekend. In welk opzicht het precies anders was kon ze niet zeggen, maar deze energie was vertrouwd en onbekend tegelijk. Nadia voelde het golven, overal om haar heen – weer diezelfde statische elektriciteit.

Dit was... een complicatie.

Wat is hier aan de hand? Het is niet zo dat er iemand in mijn directe omgeving met toverkunst bezig is; zelfs ik zou dat kunnen voelen, en ik denk niet dat het zo zou voelen. Het is meer alsof hier ergens een bron van magische energie opgeslagen ligt. Maar afgeschermd, ingekapseld, op een manier die ik niet begrijp.

Nadia klemde de banden van haar rugzak steviger vast terwijl ze zich naar het kantoortje van de leerlingenadministratie haastte. Nu niet aan denken, zei ze tegen zichzelf. Dat kun je later wel uitvogelen. Bovendien: zonder mama's hulp kun je er toch niets aan doen. Op dit moment hoef je alleen maar te zien dat je de dag doorkomt.

Zelfs wachten op haar rooster was bijna meer dan ze kon verdragen.

‘Dus Jinnie staat daar gewoon, zeg maar, alsof er niets aan de hand is, ook al weten we allebei wat er aan de hand is, dus ik zo van: hé Jinnie,

en zij zo van: hé Kendall, en ik zo van: wat is er, en zij zo van: niks. God, ik zweer het, ze is zo nep.' Het meisje voor Nadia presteerde het op de een of andere manier om in haar mobieltje te praten zonder te pauzeren, ook al stond ze tegelijkertijd op z'n minst op een half pakje kauwgom te kauwen. 'En zij is helemaal zo van: heb je een leuke zomer gehad, en ik gewoon zo van: ja hoor, want ik heb het echt helemaal gehad met haar.'

Nadia bad dat de stokoude secretaresse achter de balie met haar lilakleurige polyester mantelpakje als de sodemieter datgene zou vinden waar dit meisje voor was gekomen, zodat ze zou ophoepelen. Of haar mond zou houden. Een van de twee.

Achter haar ging de deur open en dicht. Nadia nam niet de moeite om zich om te draaien.

Het meisje voor haar deed dat wel, zodat haar zandkleurige haar over haar schouder viel. Bijna onmiddellijk ging haar sproetige gezicht van standje vriendelijk naar standje vals, haar gezichtsuitdrukking van wezenloos naar gemeen. 'Over nep gesproken,' zei ze in haar telefoon, veel te hard. 'Die trut van een Verlaine komt hier net binnen.'

Onwillekeurig keek Nadia achterom.

Het eerste woord dat haar te binnen schoot toen ze Verlaine zag, was 'gothic'. Maar dat klopte niet. De zwarte jurk die ze aanhad, was niet gemaakt van kant of leer; hij had pofmouwen en een brede riem om de taille, als iets uit een jarenvijftigfilm, en haar schoenen waren vrolijk appelgroene Converse-sneakers. Haar huid was zo wit dat Nadia had gedacht dat ze van dat spul op had dat gothics gebruikten om eruit te zien als een geest of een porseleinen pop, maar Verlaine was werkelijk van top tot teen zo bleek van kleur. En haar lange haar was geen enorme pruik of zelfs maar geverfd, tenzij het zo grondig was gedaan dat zelfs haar wenkbrauwen waren meegenomen. In plaats daarvan was het echt helemaal zilvergrijs, al leek Verlaine geen dag ouder dan Nadia zelf.

Het opvallendste aan haar, was echter hoe... hopeloos ze eruitzag. Alsof mensen altijd gemeen tegen haar waren en ze zelfs niet eens meer droomde van iets beters. Haar enige reactie was met haar ogen rollen en zeggen: 'Kendall, kap daar nou eens mee.'

Kendall zei: 'Ik moet ophangen. Als ik hier niet snel wegga, bezwijk ik nog aan een overdosis trut.' Met een laatste vernietigende blik op Verlaine borg ze haar mobieltje op; Kendalls sprankelende persoonlijkheid leek op slag veranderd. 'Je zou denken dat met twee nichten als vader iemand op z'n minst tegen je zou zeggen wat je moet aantrekken.'

Nadia kon zich niet meer inhouden. 'Je zou denken dat iemand die zulke schoenen aantrekt toch zou moeten weten dat ze het recht niet heeft om iemand anders te vertellen wat-ie moet aantrekken.'

Kendall, volkomen overdonderd, keek omlaag naar haar schoenen alsof ze probeerde te achterhalen wat daar mis mee was.

Er was helemaal niets mis mee, voor zover Nadia kon zien, maar wat mode betrof was een grote mond het halve werk.

Verlaines gezicht klaarde op; haar glimlach zag er ongelijkmatig uit, alsof ze niet zo veel oefening kreeg.

'Alstublieft, juffrouw Bender.' De secretaresse kwam aangelopen met een dossiermap, die Kendall uit haar handen griste, om vervolgens op hoge poten de deur uit te lopen. 'En u bent?'

'Nadia Caldani. Ik ben nieuw. Als het goed is, hebt u mijn dossier uit Chicago.'

'O ja. We hebben uw rooster – hier.' De secretaresse dreutelde weer naar het achterkamertje, nog steeds zonder enige haast.

'Bedankt,' fluisterde Verlaine. 'Kendall is echt een heks.'

Nadia probeerde over haar kortstondige ergernis heen te stappen. 'Ik zeg eigenlijk liever "trut". De meeste heksen zijn hartstikke aardig. Sorry – klein puntje van ergernis.'

'Geen probleem. Het werd tijd dat er hier eens iemand anders op-

stond met een grote mond. Captive's Sound is voornamelijk een kerkhof voor de levenden.'

'Wauw, dat klinkt echt helemaal te gek.'

'Ik overdrijf. Een kerkhof is een stuk spannender.'

Nadia glimlachte, maar praten met Verlaine voelde... raar. Ze wilde geen vrienden maken. Na de manier waarop iedereen haar was gaan mijden in Chicago, alsof haar pech besmettelijk was, had vriendschap uiteraard niet meer dezelfde betekenis als Nadia altijd had gedacht. En er was iets aan Verlaine... iets waar ze de vinger niet op kon leggen...

Er was echter geen gelegenheid om daarover na te denken. Tegen de tijd dat de secretaresse eindelijk aan kwam waggelen met haar rooster, was Nadia al bijna te laat voor haar eerste lesuur. Ze zwaaide beleefd naar Verlaine, die niet echt reageerde, alleen knikte; toen stoof ze naar wat volgens haar het juiste gebouw moest zijn. Laat dat kluisje maar zitten; dat zag ze straks allemaal wel. Ze had sowieso haar boeken nog niet eens.

'Daar is hij,' fluisterde één meisje opgewonden. 'Jemig, hij is nóg lekkerder geworden tijdens de zomervakantie. Ik had niet gedacht dat dat zou kunnen.'

'Hij is heel knap om te zien,' zei een andere fluisterstem. 'Maar hij is slecht nieuws. Dat weet jij ook wel.'

'Het is een stel idiote, roddelende oude mensen bij elkaar. Meer niet.'

'O nee? Nou, waarom praat jij dan ook nooit met hem?'

'Hou je kop.'

Onwillekeurig draaide Nadia haar hoofd om te zien over wie er zo werd gefluisterd, en haar ogen werden groot.

Mateo. Hij was hier, in haar school – jack om zijn schouders, achterovergekamd donker haar, nog adembenemender bij daglicht dan hij in het donker was geweest. In die eerste angstaanjagende momenten had ze aangenomen dat hij een paar jaar ouder was dan zij, maar hij was blijkbaar ook leerling op Rodman.